

MARCOS BYRD

Jeg voksede op i et landbrugsdistrikt i Florida. Der arbejdede jeg i appelsinplantagerne og også som assistent for en dyrlæge. Dernæst ernærede jeg mig som fisker i Alaska i 17 sæsoner.

For mig er naturen noget konkret – det er arbejde, dyr, luften vi ånder, og de fisk vi spiser. Den er en del af mig.

Digtet »Årenes marker« skrev jeg til et maleri af min datter. Mit eneste formål med det var at vise, at vi alle fødes af jorden, og en dag skal vi alle vende tilbage til den.

Så kommenterede en fremmed maleriet. Han sagde, at det forekom ham at være et anklageskrift.

Uvejrshimlen og barnets alvorlige udtryk gjorde sammen med den bølgende røg fra skorstenene langs med fjorden, at det virkede som et varsel. Og barnet med en jordklump i sin hånd, som sagde: »Se, hvad du har gjort ved min jord!«.

Siden da er dét det eneste, som jeg kan se, når jeg ser på maleriet.

Eva, som modtager frugten fra kundskabens træ, og det onde har været et yndlingsmotiv for malere gennem historien.

For mig er det en modsigelse. Jeg påstår, at jeg er ateist, selv om jeg som barn troede fuldt og fast på Bibelens fortællinger, og

den dag i dag kan jeg stadig fascineres af den. At tænke sig, at der engang var paradys på denne jord.

Jeg kan også føle Evas dilemma. Jeg vil også vide det, som Gud ved. Jeg vil skabe, bygge monumenter.

Desværre er det samme følelse, som drev mennesket til at udvikle atomvåben, DDT, – til at oversvømme dale og bygge broer gennem sårbare øko-systemer.

Frygten for Gud er i sandhed forsvundet, og det er nok dette, som måske vil lede til vores undergang.

Marcos Byrd

ÅRENES MARKER

Se nu, tidernes flade jorde
For et liv, som kommer og går så hurtigt som opholdet
mellem lyn og torden, disse efterårsfurer er vores
Så pløjes vi fra hinanden
Dette er vores livs dække, vandet med blod og tårer,
som gøder de kommende års marker.